jména přídavného místo genitivu substantiva, jde nepochybně o starší, původnější způsob vyjadřování, jejž básníci uchovali věrněji než prosaikové.

K. Svoboda: **Líčení přírody u latinských básníků doby stříbrné** (Listy fil. 45, 1918, str. 71—79 a 164—169). Proti jednostranným formulím, jimiž vystihována byla povaha starověkého smyslu pro přírodu a její zjevy, zdůrazňuje správně, že cit ten různil se jistě podle povahy jednotlivcovy a byl podroben též vkusu doby. Latinští básníci doby stříbrné, k nimž v dosavadních pracích bylo jen skrovně přihlíženo, zasluhují tím spíše pozornosti, že nástěnné malby z této doby, zejména v Pompejích zachované, poskytují nám vhodný materiál srovnávací. Chronologicky probírá pak spisovatel básníky doby této od Manlia až k Juvenalovi a dochází k výsledku, že v jejich líčeních přírodních zjevů lze rozeznávati dvojí náměty: idyllické, k nimž vzorem byl hlavně Theokritos a jež jsou časté již v době Augustově, a romantické, jež místy vyskytovaly se sice také již dříve, ale v době stříbrné jsou velmi oblíbené. Mnoho jest ovšem v líčeních těchto stereotypního a leckteré dojmy, v moderních básních běžné, na př. výhledy do dálky, vzduch, osvětlení předmětů, oblaka, hra stínů, barvy podzimní přírody nedocházejí vůbec povšimnutí. Malíři tehdejší zobrazovali raději idyllické krajiny, což vysvětliti jest konservativním napodobením starších vzorů z doby hellenistické, ale nicméně objevují se též náměty romantické, jež proto pokládati jest za originální díla římská. O. Jiráni.

E. Peroutka: **Ústavy států řeckých.** Z pozůstalsti doplnil a vydal Dr. Karel Svoboda. V Praze 1916, nákladem Jednoty českých filologů. Str. IV. × 160, za K 6.—.

Kniha tato zachraňuje pro veřejnost aspoň část vědecké práce Peroutkovy a poskytuje praktickou příručku všem, kteří se zajímají o ústavní zřízení řecká. V první části historické podává se ústavní vývoj za staré doby, v druhé a třetí popisují se ústavy doby rozkvětu Řecka a doby hellenistické. O moderních zpracováních učiněna je souborná zmínka v odstavci »Prameny a literatura« (str. 3), při výkladech vlastních uváděny jen hlavní doklady starověké, z literatury moderní nic. Také upuštěno téměř úplně od označování problémů, ačkoliv je jich v tomto oboru tolik. Krátký čas, vyměřený Peroutkově přednášce také způsobil neobyčejnou stručnost výkladů, jíž se ovšem vydavatel musil přizpůsobiti, i když doplňoval některé partie chybějící a poněkud rozšiřoval část popisnou (zejména o Athénách a Spartě). Tak podařilo se na 150 stranách textu shrnouti skutečně celou a tak pestrou látku. Nutno zvláště vytknouti pečlivou snahu vydavatelovu, jenž nevděčný úkol upraviti přednášku v knihu vykonal co nejsvědomitěji. Odborný čtenář se sice tu a tam pozastaví nad tvrzením příliš určitým, avšak to vesměs jen při otázkách, jichž řešení se kniha vyhnula. Je u nás první svého oboru, čestným slibem pro budoucnost a jest si jen přáti, aby byla co nejvíce čtena.

Vladimír Groh.

O panionském sdružení jedná Vlad. Groh v Listech fil. 44, 1917, 201 n. Věří starověké tradici, že tento svaz ionských měst, jehož střediskem bylo předhoří Mykalské, vznikl hned po příchodu Ionů do M. Asie; usuzuje, že sdružení mělo název amfiktyonie a především účel náboženský. Úplně zamítá výklad Wilamowitzův, že spolek ten vznikl teprve kol r. 700 př. Kr. Po nezdařeném povstání ionském r. 494 se sdružení rozpadlo. Obnoveno bylo po r. 373 a připomíná se ještě v III. stol. po Kr. Náleželo k němu zprvu dvanáct měst, kolem r. 300 přistoupila Smyrna jako třináctá. Spolkový kult Poseidona Helikonského odvozovala ionská tradice z achajského města Helike, ale jméno ukazuje, že pocházel z biotského Helikonu. O spolkových zřízeních před IV. stol. nevíme nic. Po té době se připomíná rada, theorové, zastupující města při výroční slavnosti, kněz Poseidonův a později i pořadatel her. K. Svoboda.

Dr. Ant. Polák: **Demetrias v Thessalii,** hlavní město spolku magnetského v době hellenistické a římské. V Praze 1915 u Bursíka a Kohouta. Str. 131 a 2 mapky, za K 7 20.

Po úvodě (s přehledem dějin Magnesie) vykládá spisovatel nejprve o založení Demetriady, jež klade do let 293—289, a její topografii, v druhém odstavci o jejích dějinách, zejména ve válkách makedonsko-římských, v třetím o ústavě spolku magnetského, ve čtvrtém o jejím zřízení městském, v pátém o obyvatelstvu Demetriady, v šestém o jeho náboženství, v sedmém o spolcích, v osmém o stélách a jiných památkách, v příloze pak o tom, kde byla Demetrias.

Spisovatel chtěl podati ucelený obraz všeho, co dosud je známo o dějinách i vnitřním životě tohoto města. Není sporu, že sledovati dopodrobna celý život těchto organismů, Alexandrem i diadochy v život uváděných, je nesmírně významné pro pochopení celé podstaty státněsprávních zásad t. zv. hellenismu, ale nesmí se při tom nikdy zapomínati, že zejména na

vlastní půdě řecké vždy se udržel mnohem hlubší vztah k tradicím minulosti, než se zdá. Polákovi umožnil osobní pobyt na místě a styky s řediteli výkopů vysloviti se názorněji o lecčem, než mohou badatelé odkázaní jen na materiál sprostředkovaný, také zná dobře publikace pramenné i jejich zpracování (jen výbornou knihu Francottovu La polisgrecque pohřešujeme v seznamu literatury k magnetskému spolku), takže kniha jeho je vskutku zpracováním všeho, co o Demetriadě prameny vyprávějí. Neuspokojí-li však Polákova kniha odborného čtenáře úplně, je nutno hledati důvod toho v methodě jejích výkladů.

Dříve, než můžeme vykládati o místopise nějakého města, nutno zjednati plné jasno o jeho poloze, avšak v knize Polákově se čtenář obšírně seznámí s topografií Demetriády už v prvním odstavci, avšak až na konci knihy v příloze teprv zví, že otázka, kde vlastně Demetrias ležela, není dosud nijak s plnou jistotou rozřešena. Také by byl přirozenější postup promluviti napřed o obyvatelstvu (odst. 5.) a pak teprv o dějinách města (odst. 2), rozhodně však výklad o spolku magnétském (odst. 3) se nehodí mezi odstavce o dějinách Demetriady (2) a o jejím zřízení (4). Odstavec šestý měl by míti vhodnější nadp's »Kulty«, nikoliv »Náboženství« a patří do něho i všechno to, co je obsahem odstavce následujícího (Spolky).

Problém skutečný je v knize vlastně jen jeden, a to, kde byla Demetrias. P. asi správně rozhoduje se pro mínění, že Demetrias neležela na pahorku Gorici, nýbrž jiho-záp. dnešního Vola, na místě, jehož zříceniny pokládány za pagasské.

Mnohá tvrzení by bylo nutno pronésti méně určitě nebo vhodněji. Tak z obvyklé fráze γράψαι εἰς στήλην λιθίνην nelze vyvozovati, že všechna psefismata nebyla na kamenné desky napsána (56), místo Fougères psáno je Foucart (49, pozn. 3), a několik drobnějších nepřesností. Odstavci VI. a VII. byl by prospěl prohloubenější výklad, zejména v zásadách spolkových měl býti zdůrazněn hned z předu jejich kulturní ráz, aspoň formálně nutný.

Dr. Ant. Polák: **O poloze Jolku.** (Zpráva gymnasia na Král. Vinohradech 1914, str. 8.)

Spisovatel dokazuje, že starověký Jolkos při záливu pagasském neležel ani na pahorku Episkopi, ani na pahorku Gorici (jež oba jsou výběžky Pelia), nýbrž že aspoň akropolis Jolku v době mykénské a historické se rozkládala na jiho-západ. straně nejsevernější zátoky pagasského zálivu. Kromě důkazů literárních, jejichž význam jest hlavně negativní (tím, že vylučuje polohu Jolku na Episkopi), opírá se o vlastní znalost místa a výkopů moderních, a dovolává se i důvodů historických. Věcně lze celkem Polákovi přisvědčiti, ale forma výkladů je velmi nejasná, některé věty vůbec nesrozumitelné.

Dr. Josef Dvořák: **Odboj Illyrů proti Římanům r. 6—9 po Kr.** (Pr. r. g. v Domažlicích 1916, str. 9.)

Spisovatel seznamuje napřed s Illyry vůbec, vypočítává jednotlivé kmeny illyrské i jejich sídla, zmiňuje se o jejich příslušnosti jazykové i ethnografické, podává nástin dějin illyrských od nejstarších dob a tak teprve dospívá k vylíčení známé vzpoury illyrské, která překazila Tiberiovu výpravu proti Marobudovi.

Spisovatel pečlivě sebral rozptýlenou literaturu, týkající se nejen vlastního thematu, nýbrž i otázek topografických, a jest jen litovati, že omezené místo nedovolilo mu podati výklady prohloubenější. Po stránce věcné lze nesouhlasiti pouze s tvrzením, že provincie Illyricum vznikla r. 118 (str. 6); není důvodů nevěřiti Liviovi (45, 26, 11 n), že se tak stalo už r. 167 po přemožení krále Gentia. Po stránce formální kromě některých drobností (zkratka CIA na str. 5) nutno vytknouti chybné tvary Otočace a Sokolace (str. 9 p. 18 a 20). Také loyální úvod byl zbytečný.

Em. Peroutka: **O dnešním stavu řecké praehistorie** (Naše Doba, 21, 1914, str. 893 n., 1006 n., 1089 n.).

Článek, otištěný z Peroutkovy pozůstalosti a napsaný v letě r. 1912 německy, chce podati širšímu čtenářstvu úhrnný obraz toho, co badání právě uplynulých dvacíti let objevilo pro historii egejské oblasti před příchodem Řeků.

Po stránce věcné jest výtahem zejména 1. a 3. části jeho Řeckých dějin z r. 1908, od nichž se neuchyluje v řešení problémů. Vladimír Groh.

V Listech filol. 43, 1916, 11 n. posuzuje Fr. Groh nové výzkumy **o řeckém divadle.** Především jedná o athenských nápisech didaskalických. Dále posuzuje Groh výzkumy o scenerii řeckého divadla, zvláště o jevišti; z části podle výkladů cizích, z části samostatným rozborem tragoedií Aischylových stanoví jejich scenerii. Obšírné pojednání Grohovo jest vítaným doplňkem jeho Řeckého divadla.

Zajímavé zprávy o čtyřech zjeveních (epifaniích) bohyně Atheny Lindské rozebral Ant. Salač ve výroč. zpr. reál. gymnasia náchodského 1913-14 (**K nápisné kronice chrámu Athenina v Lindu na Rhodu,** str. 3—9). K. Svoboda.